

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA ŚLĄSKIEGO

Katowice, dnia 6 grudnia 2016 r.

Poz. 6522

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR IFIII.4131.1.129.2016 WOJEWODY ŚLĄSKIEGO

z dnia 2 grudnia 2016 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2016 r., poz. 446) w związku z art. 28 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jednolity Dz. U. z 2016 poz. 778 ze zm.)

stwierdzam nieważność

uchwały Rady Miejskiej w Bieruniu nr X/V/2016 z dnia 27 października 2016 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenów położonych pomiędzy ul. Warszawską, ul. Wawelską, terenami łąk nad potokiem Bijasowickim, z włączeniem rejonu ul. Starowiślanej i ul. Patriotów w Bieruniu w całości

UZASADNIENIE:

Stosownie do przepisu art. 20 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (zwanej dalej: ustawą o planowaniu), w dniu 3 listopada 2016 r. Burmistrz Miasta Bieruń przekazał uchwałę Rady Miejskiej w Bieruniu nr X/V/2016 z dnia 27 października 2016 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenów położonych pomiędzy ul. Warszawską, ul. Wawelską, terenami łąk nad potokiem Bijasowickim, z włączeniem rejonu ul. Starowiślanej i ul. Patriotów w Bieruniu wraz z załącznikami do organu nadzoru w celu zbadania jej zgodności z przepisami prawa.

W dniu 28 listopada 2016 r. organ nadzoru poinformował gminę o wszczęciu postępowania nadzorczego oraz o możliwości złożenia wyjaśnień.

W toku badania legalności przedmiotowej uchwały organ nadzoru stwierdził, że została ona podjęta z istotnym naruszeniem art. 15 ust. 2 pkt 9 ustawy o planowaniu, § 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 25 sierpnia 1959 r. w sprawie określenia, jakie tereny pod względem sanitarnym są odpowiednie na cmentarze (Dz. U. nr 52, poz. 315 zwanym dalej rozporządzeniem dot. lokalizacji cmentarzy, a także przepisów § 25 ust. 1 w związku z § 143 załącznika do Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie "Zasad techniki prawodawczej" (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 283 zwanego dalej zasadami).

W myśl art. 3 ustawy z 3 stycznia 1959 r. o cmentarzach i chowaniu zmarłych (Dz. U. z 2000 r. Nr 23, poz. 295 ze zm.) cmentarze zakłada się i rozszerza na terenach określonych w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego.

Zgodnie z § 3 ust. 1 rozporządzenia dot. lokalizacji cmentarzy odległość cmentarza od zabudowań mieszkalnych, od zakładów produkujących artykuły żywności, zakładów żywienia zbiorowego bądź zakładów przechowujących artykuły żywności oraz studzien, źródeł i strumieni służących do czerpania wody do picia i potrzeb gospodarczych, powinna wynosić co najmniej 150 m; odległość ta może być zmniejszona

do 50 m pod warunkiem, że teren w granicach od 50 m do 150 m odległości od cmentarza posiada sieć wodociągową i wszystkie budynki korzystające z wody są do tej sieci podłączone.

W przedmiotowym planie miejscowym w § 22 wyznaczono teren zabudowy usługowej kultu religijnego i cmentarza o symbolu UKk/ZC. Dodatkowo na rysunku planu wyznaczono strefę od cmentarza ograniczającą możliwości zagospodarowania o szerokości 50 m, w której obowiązuje zakaz realizacji nowych budynków mieszkalnych, zakładów produkujących artykuły żywności, zakładów żywienia zbiorowego, zakładów przechowujących artykuły żywności. Zgodnie z zapisami § 9 ust. 1 przedmiotowego planu strefa ta została wyznaczona od granicy cmentarza oznaczonego symbolem UKk/ZC. Tymczasem na rysunku planu strefa została wyznaczona od mniejszego obszaru oznaczonego graficznie jako obiekt zabytkowy objęty ochroną w planie. Niezależnie od faktycznej granicy istniejącego cmentarza, gmina ustalając przeznaczenie terenu jako usługi kultu religijnego i cmentarz, dopuściła lokalizację/poszerzenie cmentarza na całym terenie UKk/ZC wyznaczonym liniami rozgraniczającymi. W związku z powyższym winna uwzględnić przepisy wyżej powołanego rozporządzenia od granic terenu. Tymczasem na północ od terenu UKk/ZC zlokalizowano teren 3MN pod nową zabudowę mieszkaniową jednorodzinną, gdzie nie wprowadzono żadnych ograniczeń. Tym samym gmina naruszyła cytowane wyżej przepisy rozporządzenia dot. lokalizacji cmentarzy. Ponadto nastąpiła tu wyraźna niespójność treści § 9 ust. 1 przedmiotowego planu z jego częścią graficzną. Jeśli istniejący cmentarz zamyka się na mniejszym obszarze i intencją gminy było zachowanie istniejącego zagospodarowania, należało wydzielić ten teren liniami rozgraniczającymi. Nie bez znaczenia jest fakt, że w załączniku nr 1 do Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wprowadzając barwne oznaczenie graficzne dla cmentarza uwzględniono go w grupie terenów zieleni i wód.

Brak konsekwencji uchwałodawcy i wewnętrznej spójności przepisów kwestionowanego planu dotyczy również wyznaczonych obiektów zabytkowych objętych ochroną w planie. Bowiem w § 7 ust. 1 pkt 1 lit. b planu miejscowego enumeratywnie wymieniono obiekty objęte ochroną w planie. W wykazie tym nie uwzględniono jednak cmentarza, który na rysunku planu jest jednak zaznaczony jako obiekt zabytkowy objęty ochroną w planie.

Ponadto w § 7 ust. 3 przedmiotowej uchwały dla obiektów zabytkowych objętych ochroną w planie wprowadzono zasady ochrony konserwatorskiej, między innymi zakaz budowy w **otoczeniu** budynków wymienionych w § 7 ust. 1 pkt 1 lit. b garaży wykonanych z blachy, wolnostojących, pojedynczych lub w zespołach i typowych jednokondygnacyjnych obiektów handlowych. Powyższe ustalenie jest niejednoznacznie odwołuje się bowiem do bliżej nieokreślonego (nie wyznaczonego) otoczenia budynków, co daje dużą dowolność interpretacyjną. Nie można tu zastosować definicji otoczenia wprowadzonej w art. 3 pkt 15 Ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, gdyż definicja ta wskazuje na teren wyznaczony w decyzji o wpisie tego terenu do rejestru zabytków, a obiekty wymienione w § 7 ust. 1 pkt 1 lit. b nie są obiektami wpisanymi do rejestru zabytków. Wprowadzając ustalenia dla otoczenia zabytków objętych ochroną w planie należałoby wskazać (wyznaczyć) to otoczenie. Dodatkowo należy zauważyć, że zakaz budowy miejsc postojowych w formie garaży blaszanych został już wprowadzony przepisem § 11 ust. 2 pkt 2 uchwały do całego obszaru planu. Podobnie odwoływanie się w ustaleniach planu stanowiących nakazy, zakazy czy dopuszczenia do historycznej czy też zabytkowej formy, wyglądu, wystroju lub kompozycji - § 7 ust. 3 pkt 2 lit. a, § 7 ust. 3 pkt 3 lit. a-c, § 7 ust. 4 pkt 1 oraz pkt 3 jest niewłaściwe. Niejasne jest bowiem co należy rozumieć pod pojęciem „historyczne” – zabytek mógł być wielokrotnie przebudowywany, jaką więc formę historyczną miał na myśli uchwałodawca? Przepisy te stanowią więc jedynie ogólne wytyczne – zalecenia, bez skonkretyzowania wymagań stawianych wobec inwestorów. Podobne zapisy były wielokrotnie kwestionowane zarówno przez organy nadzoru jak i w rozstrzygnięciach sądów administracyjnych.

Gmina winna mieć na uwadze specyfikę, rangę oraz funkcję regulacyjną miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, a także obowiązek stosowania wobec zapisów planu zasad techniki prawodawczej. Plan miejscowy stanowi podstawę rozstrzygnięć w sprawach indywidualnych, więc niezwykle istotne jest precyzyjne i jednoznaczne sformułowanie zapisów planu. Powyższe uchybienia naruszają przepis § 25 ust. 1, w związku z § 143 Zasad. Stosownie do wskazanej normy prawnej przepis prawa materialnego powinien bowiem możliwie bezpośrednio i wyraźnie wskazywać kto, w jakich okolicznościach i jak się powinien zachować. Normy stanowione przez prawodawcę powinny być sformułowane w sposób jasny, precyzyjny i jednoznaczny.

Wskazane w uzasadnieniu naruszenia należy uznać jako istotne, wobec powyższego, zgodnie z treścią art. 28 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym zgodnie z którym podstawę do stwierdzenia nieważności uchwały rady gminy stanowi istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, trybu jego sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, należało orzec jak w sentencji.

Od niniejszego rozstrzygnięcia przysługuje prawo złożenia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach za pośrednictwem organu nadzoru - Wojewody Śląskiego, w terminie 30 dni od jego doręczenia.

z up. WOJEWODY ŚLĄSKIEGO
Dyrektor Wydziału Infrastruktury

Bożena Goldamer-Kapała